

man navnlig har rettet Anker imod, særlig om Nalegaard og Fjordfiskeri. Der er jo faldet adskillige Udtalelser om, at man ikke kan udtømme Fiskemængden hverken i Fjorde eller Have, og det ærede Medlem for Præsts Amts 3die Valgkreds er jo kommen saa vidt, at han mener, man kan fiske, hvordan man vil, uden at udrydde Fiskemængden. Han paaberaabte sig i saa Henseende en Udtalelse af en engelsk Professor, Hurley, ved den internationale Kommission i 1883 — han var den første Taler; der var for Resten mange. Han blev iøvrigt stærkt angrebet af et Par franske Lærde og en Amerikaner, og for Resten gif hans Udtalelse ikke nær saa vidt. Jeg tør jo ikke citere ret meget, men jeg tør dog nok med Formandens Tilladelse nævne et Par enkelte Sætninger. Han siger: „Jeg tror ikke, at Spørgsmaalet, om et Fiskeri paa et givet Areal kan ødelægges aldeles ved Mennesket, kan bevares kategorisk; thi der er stor Forskjel paa de forskjellige Fiskerier. Jeg nævner ingen Tvivl om, at nogle Fiskerier saaledes kunne blive ødelagte“. Han taler saa om Laxefiskeriet og mener, at dette kan ødelægges ogsaa i meget kort Tid. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem har nogen Ret overfor Sildefiskeriet, Loxsefiskeriet og Makrelfiskeriet udenfor Søterritoriet, ude i Nordspen; men her er der jo ikke Tale om det, men om Rhytiskeriet, og Professor Hurley udtaler sig heller ikke ubetinget, idet han i Slutningen af sit Foredrag maa give Modstanderne Ret, forsaavidt der er Tale om Fiskeri med et saa satanisk Redskab som den saaldte „hollandse Djævel“ — formodentlig mener han det hollandske „Scrobnet“. En anden Videnskabsmand, den amerikanske Professor Brown Goode udvikler, hvorledes man i Amerika har fredet paa Rysterne, og hvorledes det har viist sig, at Fiskeavlen er gaaet frem, siden man begyndte derpaa. Han fortæller nemlig, hvorledes man i de gamle Stater har været nødsaget til at vedtage Love med Hensyn til Fiskeriet paa de indre Søer og ved Rysterne. En Anden, en Englænder, bemærker ogsaa, at Fiskebestanden ved Rysterne kan aftage, og det er jo egentlig det, vi tale om her, om Søterritoriet og ikke om det aabne Hav; man kan jo let komme til at forvekle disse Ting og give den paagjældende Talers Bemærkninger en anden Retning, end han selv har ment. Det ærede Medlem har fuldstændig Ret i, at den citerede Englænder sikkert er en meget fiskerikyndig Mand; men han gaar som sagt ikke saa vidt, som det ærede Medlem mener, og han blev desuden gjendreven navnlig af

Franstmændene Rimbaud og Berthelot, der navnlig paaviste, hvorledes der i Marseillesbugten nu næsten ikke mere var at faae nogen Fisk, fordi man der havde brugt stærkere Fiskeredstaber, hvorimod ved Rysten omkring Korsica, hvor saadanne ikke vare brugte, Fiskeribefolkningen og Fiskemængden tiltog. Og de fortalte, hvorledes nogle spanske Fiskere vare komne til en af Rysterne og havde levet der i et Aarhundrede; men saa var der ikke Mere at fiske, og de maatte vende tilbage. (Berg: Det passer ikke!) Sa, det sige de to Franstmænd, og de ere dog vist ligesaa gode Videnskabsmænd som det ærede Medlem. Dette viser altsaa, at der fra forskellige Videnskabsmænds Side blev protesteret mod den Anskuelse, at man ved Rysterne og i Fjordene kunde fiske, hvordan man vilde, uden at ødelægge Fiskeriet. Ude paa Verdenshavet er det naturligtvis en anden Sag. Rundt omkring os se vi jo, hvorledes man har fredet om Fiskeriet ved Rysterne paa en eller anden Maade, selv i det frie England har man taget Forholdsregler for at forhindre, at Fisken kan gaa op i Floderne. Englænderne ere praktiske Folk, og vi skulle tage Exempel efter dem. Jeg giver det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Hage) Ret i, at vi Danske ere et eiendommeligt Folk, vi kunne ikke tage Noget af os selv, saaledes som Englænderne, og naar de have udrettet Meget ved at frede deres Ryster, og naar der omkring i hele Europa fredes ved Rysterne, vilde det være underligt, om de danske Ryster og Fjorde vare af en saa færegen Bestaenhed, at det ikke var nødvendigt her. Jeg skal ikke opholde mig længere ved dette Forslag. Jeg vil kun ønske, at disse Foreninger mellem det yderste Høire og yderste Venstre ikke ligesom forrige Gang, da vi forhandlede Sagen, skulde forhindre navnlig dens hurtige Drøftelse. Hvis der skal nedsettes Udvalg, lad os da faae at høre, hvad hvert enkelt Medlem mener, og lad saa Thinget afgjøre de Forslag, vi stille. Dersom vi vilde følge det ærede Medlem, der foreslaar en Kommission nedsat, vilde vi om 20 Aar være lige fløge; thi det ærede Medlem vilde alligevel ikke anerkjende disse Kommissioner. Jeg skal altsaa slutte med at sige: Lad os tage fat paa Sagen, og naar den kommer i Udvalg, skal jeg være med til at stille Uendringssforslag, som ere praktisk rigtige. Det skal ikke være længe. Jeg skal ikke udhale Sagen, som de fra den anden Side har gjort i tidligere Dage.

Sags: Jeg kunde have lyst til at komme med en grundig Tilbagevisning af den aller-